

Sygn. akt: I C 208/19 upr.

Na rozprawie dnia 2 lipca 2019 r. nie stawił się pełnomocnik powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty (...) (...) z siedzibą we W., zawiadomiony o terminie prawidłowo.

Pozwany M. J. nie stawił się, zawiadomiony w trybie art. 139 § 1 kpc, nie złożył żadnych wyjaśnień, ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Odstąpiono od nagrywania na podstawie art. 157§2 KPC.

Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący:

Protokolant:

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Tomasz Cichocki
Protokolant:	p.o. sekretarza sądowego Emilia Strzelczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 lipca 2019 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego (...) (...) z siedzibą we W.

przeciwko M. J.

o zapłatę

powództwo oddała w całości.

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wystąpił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego marka J. kwoty 1 1713,27 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego. Podniósł, iż pozwany na podstawie umowy pożyczki nr (...)zawartej 17.12.2016r. otrzymała określoną kwotę pieniężną, zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. W następstwie niedotrzymania warunków umowy (...) wezwał pozwanego do zapłaty kwoty pieniężnej, informując, że w przypadku braku spłaty wierzytelność zostanie przelana na rzecz powoda. W braku zapłaty w dniu 17.04.2018r. (...) zawarła z powodem umowę przelewu wierzytelności. Według powoda potwierdzeniem, iż wierzytelność dochodzona pozwem była przedmiotem cesji, jest wyciąg z elektronicznego

załącznika do umowy cesji. Identyfikator klienta wskazany w treści wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji odpowiada numerowi identyfikującemu klienta w numeracji wierzyciela pierwotnego. Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji zawierający dane dochodzonej wierzytelności w tym postępowaniu potwierdza nabycie wierzytelności i legitymację czynną powoda. Dowodem istnienia oraz obowiązku pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej.

Pozwany M. J. zawiadomiony w trybie art. 139§1 k.p.c. nie stawiał się na rozprawie i nie zajął stanowiska w sprawie..

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 17.04.2018r. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. zawarł z (...) z siedzibą w L. umowę przelewu wierzytelności. W elektronicznym załączniku do umowy cesji została wymieniona wierzytelność wobec M. J. w kwocie 1646,03 zł kapitału kredytu i 56,40 zł kosztów. Wierzytelność ta miała wynikać z umowy zawartej dnia 17.12.2016r.

(dowód: umowa cesji - k. 9-22; wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji - k. 23)

W dniu 12.12.2018r. powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych i ewidencji analitycznej nr (...), z którego wynika, że dnia 17.04.2018r. nabył od (...) z siedzibą w L. wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z umowy pożyczki o nr (...) na kwotę 1646,03 zł należności głównej i 67,24 zł odsetek.

(dowód: wyciąg – k. 8)

Pozew w sprawie został wniesiony w dniu 14.12.2018r.

(dowód: k. 20)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu w okolicznościach sprawy powództwo nie może być uwzględnione.

Stosownie do art. 6 k.c., ciężar dowodu okoliczności przytoczonych w pozwie spoczywa na stronie powodowej. W świetle powyższego należy przyjąć, iż rolą powoda w sprawie było wykazanie, że pozwany zawarł umowę pożyczki o określonej treści, a należność dochodzona w rozpoznawanej sprawie wynika z tej umowy. Ponadto do wykazania swojej legitymacji czynnej, tj. wejścia powoda w prawa pierwotnego wierzyciela (tj. pożyczkodawcy).

W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę wszystkie wskazane powyżej okoliczności, należało skonstatować, iż powód nie udowodnił dochodzonego przez siebie roszczenia, ani co do jego istnienia, ani co do jego wysokości i wymagalności, ani też co do tego, iż przysługuje mu legitymacja czynna do jego dochodzenia.

Powód przede wszystkim nie wykazał, że w dniu 17.12.2016r. doszło do zawarcia przez pozwanego umowy pożyczki nr (...). W szczególności powód nie przedłożył w/w umowy pożyczki. Z twierdzeń pozwu nie wynika przy tym wprost z kim pozwany miał zawrzeć taką umowę. Z załączonych do pozwu dokumentów również wprost nie wynika, że drugą stroną tej umowy była (...) z siedzibą w L.. Brak umowy pożyczki uniemożliwia ustalenie, iż pozwany był stroną umowy o podanych przez powoda identyfikatorach. Uniemożliwia ustalenie, iż drugą stroną tej umowy była (...) z siedzibą w L., wskazywana przez powoda jako wierzyciel pierwotny. Brak umowy pożyczki uniemożliwia ustalenie wysokości pierwotnego zobowiązania powoda oraz weryfikację wysokości roszczenia dochodzonego pozwem. Uniemożliwia także weryfikację roszczenia powoda o zapłatę odsetek. Niemożliwa jest także weryfikacja twierdzenia powoda o wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem. Nie jest możliwe ustalenie terminu w jakim kwota pożyczki miała zostać zwrócona przez pozwanego. Brak także możliwości ustalenia czy miała być to spłata jednorazowa czy rozłożona na raty. Niemożliwe jest również ustalenie czy upłynęły już terminy zapłaty ustalone przez strony umowy, ewentualnie czy pożyczka została skutecznie wypowiedziana przez wierzyciela pierwotnego w sposób ustalony umową.

Podkreślenia wymaga, że stosownie do art. 720 k.c., pożyczka jest umową, na podstawie której dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki, a biorący zobowiązuje się zwrócić przedmiot pożyczki w pieniądzu o tej samej wielkości lub w rzeczach tego samego gatunku i takiej samej jakości. Zatem warunkiem skutecznego żądania zwrotu pożyczki jest wykazanie, iż na własność biorącego pożyczkę został przeniesiony przedmiot pożyczki.

Stosownie do powoływanego już art. 6 k.c., ciężar dowodu w tym zakresie również spoczywał na powodzie. Okoliczność ta nie została w żaden sposób wykazana przez powoda.

W okolicznościach sprawy należy także się domyślać, że umowa którą miał zawrzeć pozwany winna być kwalifikowana jako kredyt konsumencki o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r. Nr 126, poz. 715). Zgodnie z tym przepisem przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1). Umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę (art. 29 ust. 1). W przypadku umowy kredytu konsumenckiego zawartej na odległość, ustawodawca na kanwie art. 2 ust. 1 ustawy o prawach konsumenta przewidział, że może być ona zawarta z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość. Może być także zawarta na odległość przez co rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (art. 5 pkt 13). Wynika z powyższego, iż zawarcie umowy kredytu konsumenckiego nie wymaga zachowania formy pisemnej i co do zasady umowa taka może być zawarta również za pomocą środków porozumiewania się na odległość.

W braku umowy, weryfikacja wskazanych powyżej okoliczności nie jest możliwa. W szczególności brak podstaw do weryfikacji czy zostały zachowane wymogi co do umowy kredytu konsumenckiego sformułowane w przepisach powołanej ustawy. Brak umowy pożyczki uniemożliwienie także Sądowi dokonanie oceny jej ważności wg kryteriów wskazanych w art. 58 k.c., art. 385¹ k.c., art. 385² k.c. i art. 385³ k.c.

Wbrew twierdzeniom strony powodowej, dowodem istnienia wierzytelności wobec pozwanej, jej wysokości i wymagalności, nie jest wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, ani sama umowa cesji ani wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu analitycznego.

Odnosząc się do zawartej przez powoda umowy cesji, to nie kwestionując jej zawarcia i ważności, należy wskazać, iż fakt zawarcia umowy cesji nie stanowi dowodu istnienia wierzytelności, która była jej przedmiotem. Strona powodowa nie przedłożyła natomiast żadnych dokumentów potwierdzających istnienie zobowiązania, jego wysokość i wymagalność, ewentualnie fakt uznania go przez pozwanego.

Z kolei co do wyciągu z ksiąg rachunkowych, na który powołuje się powód, należy wskazać, że samo dokonanie zapisu w księgach funduszu sekurytyzacyjnego o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. O ile należy przyjąć, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania istnienia wierzytelności, konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów. Domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje bowiem faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu (tak SN w uzasadnieniu uchwały z 7.10.2009r., III CZP 65/09, OSNC 2010/4/51). Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego potwierdza jedynie sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowi jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności (vide - wyrok SN z 13.06.2013r., V CSK 329/12, LEX nr 1375500). Tym bardziej nie stanowi dowodu pozwalającego zweryfikować prawidłowość naliczenia i wysokość należnych

odsetek. Poza tym, stosownie do art. 194 ust. 2 ustawy z 27.05.2014r. o funduszach inwestycyjnych (j.t.: Dz.U. z 2018r. Nr 1355 ze zm.), moc prawna wyciągu jako dokumentu urzędowego nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym. Należy przy tym mieć na uwadze, iż wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji nie wskazuje numeru umowy jaka miała zostać zawarta przez pozwanego a jedynie numer identyfikacyjny klienta, co do którego nie wiadomo czy jest tożsamy z numerem umowy z kolei wyciąg ksiąg rachunkowych funduszu wskazuje jedynie numer umowy a nie precyzuje daty jej zawarcia. Okoliczności te również prowadzi do podważenia twierdzeń pozwu co do identyfikacji zobowiązania przypisywanego pozwanemu, z którego ma wynikać żądanie pozwu.

Stąd, biorąc pod uwagę wskazane powyżej okoliczności, Sąd uznał, iż przytoczone przez powoda w pozwie okoliczności faktyczne i przedłożony materiał dowodowy nie pozwalają na ustalenie istnienia stosunku prawnego pomiędzy pozwanym, a wierzycielem pierwotnym, dalej istnienia po stronie pozwanego nie spełnionego zobowiązania wobec wierzyciela pierwotnego ani jego wysokości oraz terminu wymagalności. Ponadto brak podstaw do ustalenia, iż (...) z siedzibą w L. był wierzycielem pierwotnym pozwanego. Tym samym brak podstaw przyjęcia, iż powód udowodnił skuteczne nabycie opisanej w pozwie wierzytelności wobec pozwanego. Prowadzi to do stwierdzenia, iż nie została wykazana przez powoda legitymacja czynna do dochodzenia opisanej w pozwie wierzytelności.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, istnieją w sprawie uzasadnione wątpliwości, uniemożliwiające przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda odnoszących się do istnienia, wysokości oraz wymagalności zobowiązania. W tych okolicznościach pomimo zaistnienia formalnych przesłanek do wydania w sprawie wyroku zaocznego wskutek nie działania w sprawie pozwanej, powództwo nie mogło być uwzględnione.

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z tego faktu wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem cyt. przepisu jest art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powódzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu. W rozpoznawanej sprawie strona powodowa jest podmiotem profesjonalnym, wobec czego winna być świadoma wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych w przypadku, gdy powołuje mniej dowodów, niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia.

Nadto wskazać należy, iż w sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012 r.).

Nie można było również w uznać, że pozwany nie przedstawiając swojego stanowiska w rzeczywistości uznał powództwo. Brak merytorycznego zaprzeczenia twierdzeń powoda przez pozwanego nie zwalniał bowiem powoda z wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć bowiem nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności (tak SN w wyroku z 7.11.2007r., II CSK 293/07)

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W rozpoznawanej sprawie natomiast powód nie przedłożył dowodów dostatecznie uzasadniających jego roszczenie.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd oddalił powództwo jako nieudowodnione.